

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j.: OAM-860/ZA-ZA11-D07-2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j.: OAM-860/ZA-ZA11-D07-2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2023, č. j.: OAM-860/ZA-ZA11-D07-2023, jímž byla podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo (dále jen „SRN“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že byl v řízení zkrácen na svých právech účastníka řízení, když byla porušena ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.“), a čl. 3 a 17 Dublinského nařízení.
3. Žalobce prochází procesem tranzice pohlaví a současně trpí nemocí HIV, jejíž léčbu musel přerušit po ukončení doplňkové ochrany. Z důvodu homofobie a zdravotního postižení se obává návratu do země původu. S nemocí se začal znovu léčit a při vhodném nastavení léčby bude moci vést řádný život, při nepodstupování léčby však jde o nemoc smrtelnou. Žalovaný nezhodnotil, jaké řešení bude nejvhodnějším s ohledem na žalobcův zdravotní stav a zda není prostor pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Konstatování příslušnosti SRN ohrožuje život žalobce i jiných vzhledem k ust. § 53 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Psychické těžkosti uváděné u pohovoru zůstaly rovněž nepovšimnuty. Žalobce odkázal na rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* (stížnost č. 29217/12), v němž se konstatuje, že je dána vyvratitelná domněnka, dle níž státy participující na Dublinském systému dodržují základní práva žadatelů, a je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Žalovaný sdělil jen obecná tvrzení o absenci systémových nedostatků v SRN, učinil pouze čistě formalistické posouzení podmínek, které nemůže dostát nárokům s.ř. Podle žalobce se žalovaný měl blíže zabývat možnými riziky pro práva žalobce při jeho předání do SRN a měl i s ohledem na dostupnost a pokračování léčby bez přerušení shromáždit aktuálnější zprávy o situaci tamního azylového řízení.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce měl možnost seznámit se s informacemi v podkladovém materiálu OAMP ze dne 30. 5. 2023, ale nevyjádřil se k nim ani nenavrhoval jejich doplnění. Orgány Evropské unie, Evropský soud pro lidská práva ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky dosud nekonstatovaly nedostatky ve věcech mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o ni v SRN. Podle obsahu sdělení uvedených v průběhu správního řízení je to naopak zdejší území, kde žalobce po návratu ze SRN neabsolvoval léčbu. Okolnosti, kterých se žalobce dovolával, nebyly shledány důvodnými z hlediska čl. 17 Dublinského nařízení, a tudíž je i v tomto směru napadené rozhodnutí věcně správné a řádně odůvodněné; postup žalovaného koresponduje se stanovisky zastávanými v judikatuře, jmenovitě v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 5. 2016, č. j.: 2 Azs 113/2016-26, v usnesení NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j.: 9 Azs 118/2016-36, či v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2023, č. j.: 21 Az 14/2023-22. Žalobcovo jednání je typickým projevem označeným jako „forum shopping“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

či „asylum shopping“, jemuž je třeba zabránit i ve smyslu usnesení NSS ze dne 8. 6. 2021, č. j.: 2 Azs 37/2021-61. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 30. 6. 2023 uvedl, že X., nikdy nebyl politicky aktivním, je svobodný a bezdětný. Poprvé se na území České republiky dostal v roce 2015 a v roce 2019 mu nebyla prodloužena doplňková ochrana, pak asi rok a půl žil v SRN. Do České republiky opětovně přicestoval v prosinci 2020 a od té doby tu nepřetržitě pobývá. Pobytové oprávnění ani vízum neobdržel v žádném jiném členském státě, stále má však platný průkaz žadatele o mezinárodní ochranu ze SRN. Diagnóza HIV+ byla žalobci stanovena v České republice, užíval pravidelně X., a to až do prosince 2020. Aktuálně na sobě nepociťuje negativní vliv onemocnění ani netrpí psychickými obtížemi, kvůli nimž byl v SRN dvakrát v nemocnici, také bere hormony vzhledem k přestupu na opačné pohlaví.
7. Během pohovoru vedeného dne 30. 6. 2023 žalobce uvedl, že v SRN začal proces transformace a nebyla mu poskytnuta mezinárodní ochrana, takže musel odejít. V České republice neměl žádné pobytové oprávnění, ale nechtěl žádat o mezinárodní ochranu vzhledem ke svým nepříjemným zkušenostem. Česká republika je první země, v níž byly žalobci sejmuty otisky prstů, a Dublinské nařízení omezuje jeho možnosti výběru. Rozhodnutí o nutnosti vrátit se do SRN by žalobce nerespektoval, nemohl by pokračovat v užívání léků na HIV. Léčba HIV probíhala také v SRN, kde byla hrazena z veřejného zdravotního pojištění. Když do SRN přicestoval, trvalo několik měsíců, než mu byla léčba nastavena.
8. Ve správním spisu jsou rovněž obsaženy Informace OAMP, Německo, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 30. 5. 2023, dokument vystavený Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 13. 7. 2023 o akceptaci převzetí žalobce, jakož i doklady k nájemnímu bydlení žalobce.
9. Dne 7. 8. 2023 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. Nechtěl přitom navrhnout jejich doplnění ani uvést žádné další skutečnosti nebo nové informace.
10. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 4. 9. 2023.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
13. Podle ust. čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Dublinského nařízení, *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

14. Podle ust. čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Dublinského nařízení, *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
15. Podle ust. čl. 2 písm. k) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (přepřacované znění), (dále jen „přijímací směrnice“): *„žadatelem se zvláštními potřebami při přijetí“ je zranitelná osoba podle článku 21, která potřebuje zvláštní záruky, aby mohla požívat práv a plnit povinnosti podle této směrnice.*
16. Podle ust. čl. 21 přijímací směrnice členské státy *zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřizky.*
17. Podle ust. čl. 22 přijímací směrnice *za účelem účinného provádění článku 21 posoudí členské státy, je-li žadatel žadatelem se zvláštními potřebami při přijetí. Členské státy rovněž určí povahu těchto potřeb. Toto posouzení se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stadiu azylového řízení.*
18. Žalobce předně namítal nedostatečné posouzení systémových nedostatků v azylovém řízení SRN (ve smyslu ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení). Žalovaný se možnou existencí systémových nedostatků v SRN v napadeném rozhodnutí zabýval s odkazem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, vycházel přitom z obecně známých informací, podle kterých SRN dodržuje standard ochrany lidských práv, a z aktuálních jemu dostupných informací, z nichž nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či vykazovala v daném ohledu nedostatky. Konstatoval, že SRN patří k ekonomicky vyspělým zemím i mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v daném státě nenesou trhlín. Žalovaný tudíž posoudil existenci systémových nedostatků paušálně, způsobem, který by bylo možno aplikovat na všechny žadatele o mezinárodní ochranu, již mají být přemístěni do SRN; takto obecné zhodnocení by obstálo, pokud by žalobce svým postavením nikterak významně nevybočoval od běžných žadatelů o mezinárodní ochranu.
19. Soud však zdůrazňuje, že je velmi podstatné, zda je žalobce zranitelnou osobou. Státní orgány musí zranitelnost žadatelů zkoumat a reflektovat, a to platí především pro situaci, kdy získají o možné zranitelnosti vážné indicie. Ve výčtu typových zranitelných osob ve čl. 21 přijímací směrnice, který je demonstrativní, jsou výslovně jmenovány osoby Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

trpící závažnou chorobou. V tomto směru NSS v rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j.: 2 Azs 47/2020-48, poznamenal, že mechanické zařazení žadatele pod některou z kategorií obsažených v demonstračním výčtu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, který plně koresponduje s výčtem ve čl. 21 přijímací směrnice, bez toho, aby byly zohledněny individuální okolnosti, by nevedlo k naplnění smyslu tohoto ustanovení. Stejně jako může být zranitelnou osobou uznán ten, kdo nespadá mezi osoby tam vyjmenované, ale naplňuje důvody opodstatňující zvýšenou ochranu a zvláštní zacházení, také osoba formálně splňující některý z vyjmenovaných znaků nemusí privilegované zacházení potřebovat.

20. V případě žalobce měl žalovaný dostatečné informace o tom, že se jedná o osobu HIV pozitivní i s trans genderovou identitou a psychickými obtížemi. Nakažení HIV a případné onemocnění AIDS náleží mezi nejzávažnější, smrtelné choroby vyžadující mimořádnou lékařskou péči. Za situace, kdy žalovaný o této skutečnosti věděl a bylo mu známo i žalobcovo postavení osoby s trans genderovou identitou, bylo jeho povinností posoudit, zda je žalobce zranitelnou osobou.
21. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí možnou zranitelností žalobce vůbec nezabýval, v rámci zhodnocení systémových nedostatků na s. 5 pak žalobcovo specifické postavení HIV+ trans gender osoby s psychickými potížemi nikterak nerefletoval, ba ani nezmínil. Soud si přitom povšiml, že s žalobcovým onemocněním HIV i jeho psychickými potížemi se žalovaný vypořádal ve vztahu k ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení, nicméně dané posouzení nelze paušálně vztáhnout i na zhodnocení systémových nedostatků, zvláště když se žalovaný vůbec nezabýval žalobcovou zranitelností. Neobstojí ani obecný odkaz na Informaci OAMP, Německo, Azylový systém ze dne 30. 5. 2023; jakkoliv zpráva obsahuje a prokazuje řadu relevantních tvrzení a spolu s žalobcovou výpovědí představuje reflexi německých poměrů souvisejících s azylovým řízením, soud nemůže za žalovaného domýšlet veškeré konkrétní závěry plynoucí z podkladů.
22. K nutnosti zkoumat zranitelnost žadatele o mezinárodní ochranu, byť v daném případě navíc zajištěného, jehož nakažení HIV je správním orgánům známo, se velmi podrobně vyslovil NSS v rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j.: 1 Azs 218/2021-71, s následujícím závěrem: *„Při rozhodování o zajištění tedy musí správní orgán posoudit, zda nejedná se zranitelnou osobou. K tomu by měl dojít na základě informací, které má v době rozhodování k dispozici. Pokud se správní orgán během řízení dozví, že jedná s osobou, která trpí vážnou nemocí, měl by danou informaci vnímat jako „výstražnou červenou kontrolku“ s nápisem: potenciálně zranitelná osoba. Zranitelnost osoby sama o sobě nevylučuje možnost jejího zajištění za účelem správního vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j.: 2 Azs 235/2021 54, odst. 20). Představuje ale významnou skutečnost, která má vliv na posouzení, zda existuje vhodnější alternativa k zajištění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j.: 7 Azs 417/2019 6, odst. 28). V případech, kde z dostupných informací vyplývá, že by se mohlo jednat o zranitelnou osobu, se správní orgán musí v rozhodnutí vypořádat s tím, zda se o zranitelnou osobu skutečně jedná, nebo ne.“* Potřebu zkoumat zranitelnost žadatelů o mezinárodní ochranu v samotném azylovém řízení a přímo ve vztahu k zhodnocení systémových nedostatků pak NSS dovodil např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j.: 6 Azs 275/2018-72.
23. Žalovaný se tudíž měl v napadeném rozhodnutí explicitně vypořádat se statutem žalobce jako potenciálně zranitelné osoby a měl následně žalobcovu individuální situaci navázat na úvahy o možných systémových nedostacích v německém azylovém řízení;

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

protože tak neučinil, způsobil tím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí naopak řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení a neposoudil tak žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu i přes svou nepřislušnost. Žalovaný uvedl, že žalobci byla v SRN poskytnuta léčba a medikace v souvislosti s onemocněním HIV, léčba byla žalobci poskytnuta i stran psychických potíží, v SRN je v akutních případech lékařská péče dostupná všem žadatelům o mezinárodní ochranu, v SRN se žalobce nesetkal s významnými obtížemi, dostal ubytování, stravu i zdravotní ošetření, v zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, kde byl ubytován, bylo vše v pořádku, žalobce nemá podstatné důvody podat žádost právě v České republice, předchozí azylová řízení s ním byla vedena v SRN, k nevycestování neměl relevantní důvod a před podáním azylové žádosti v České republice zde žil dlouho nelegálně. Zhodnocení žalovaného bylo pro účely čl. 17 Dublinského nařízení dostatečné a adekvátní, jakkoliv žalovaný mohl zmínit též postavení žalobce coby trans gender osoby v procesu tranzice. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil NSS, který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016 – 24, uvedl: „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ Na druhou stranu NSS dospěl k závěru, že povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (vizte rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017 – 25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny zásadní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení na žalobcovu věc. Soud s žalovaným rovněž souhlasí, že žalobce nemá specifické důvody k pobytu právě v České republice a určitou léčbu absolvoval i v SRN, což pro odůvodnění neaplikovat čl. 17 Dublinského nařízení postačuje.
25. Jelikož soud seznal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nebylo již nutné provádět dokazování k žalobě přiloženou ambulantní zprávou, která byla zaslána rovněž žalovanému. Bude na žalovaném, aby k ní v dalším řízení přihlédl a zhodnotil, zda ji zahrne jako podklad pro dokazování.
26. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
27. V novém řízení se žalovaný bude zabývat tím, zda je žalobce vzhledem k onemocnění HIV, psychickým obtížím a podstupované změně pohlaví osobou zranitelnou a případně v jaké intenzitě, své závěry následně naváže na úvahy o systémových nedostatcích v německém azylovém řízení, které nebudou toliko paušální, ale budou adresné ve vztahu k žalobci a jeho postavení (především k jeho zdravotnímu stavu). Žalovaný se zaměří na posouzení, zda, jak a kdy by mohla pokračovat aktuální léčba žalobce po přemístění do SRN a zda by jeho přemístění nemohlo nést skutečné riziko značného a nevratného zhoršení zdravotního stavu (přitom žalobce během pohovoru dne 30. 6. 2023 (s. 4 protokolu) sdělil, že trvalo několik měsíců, než mu byla v SRN nastavena léčba). Při hodnocení žalobcovy zranitelnosti žalovaný vyjde z informací sdělených žalobcem i údajů o jeho zdravotním stavu, případně dalších zjištění, s ohledem na stav Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

dokazování a potřebu zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností žalovaný rovněž zvaží provedení odborného lékařského vyšetření žalobce (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2020, č. j.: 10 Azs 39/2020 – 19).

28. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. listopadu 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.